

Owen Schumacher is acteur, schrijver en fotograaf. In deze rubriek vertelt hij maandelijks het verhaal achter een van zijn foto's.
 owenschumacher.nl
 Instagram: @schumacherowen

FOTO: KRISJAN VAN NOORDWIJK

© OWEN SCHUMACHER

Beste beentje

Fotograferen doe ik het liefst alleen. Als je samen bent, gaat een deel van je concentratie verloren in het sociaal zijn. Je voelt je mede verantwoordelijk voor je gezelschap, terwijl je eigenlijk alleen gefocust moet zijn op de wereld om je heen. Wat zie je? Wat zou iets op kunnen leveren?

Je moet een opvallend personage soms even kunnen volgen om de juiste omgeving te vinden en je moet soms kunnen wachten op een locatie tot de juiste persoon voorbij komt. Als je – al is het maar een klein stemmetje in je achterhoofd – rekening moet houden met de mensen met wie je op stap bent, voelt elk dralen snel te lang en voelt al het wachten bij voorbaat als nutteloos, terwijl straatfotografie gedijt bij dralen en kijken en focussen. Bovendien val je als gezelschap altijd meer op, je beweegt behendiger door de massa in je eentje.

Dat maakt het maken van straatfoto's soms lastig wanneer je op vakantie bent. In mijn geval was dat de afgelopen jaren vooral met mijn gezin en je let dan toch ook op elkaar en of iedereen tevreden is en waar er binnenkort iets genuttigd, bewonderd of bekeken kan worden. Ik maak dan meer foto's van mijn familieleden en van de omgeving, hoewel ik heb gemerkt dat ook daar de afgelopen jaren een verschuiving heeft plaatsgevonden. Vroeger wachtte ik, als ik een mooi gebouw zag, op het moment dat er niemand voorbijkwam om een foto te maken, nu ben ik eerder geneigd om te wachten tot de juiste persoon voorbij komt. Dat maakt de foto vaak unieker dan het streven naar de zelfgemaakte ansichtkaart.

Toch heb je ook op vakantie af en toe geluk en het grote voordeel is dat ik de camera dan toch al om mijn nek heb hangen. Soms is de familie bijvoorbeeld even druk in een winkel en dan zie ik mijn kans schoon om te proberen iets bijzonders te schieten.

Zoals deze vrouw in Vicenza. Ik zag haar zitten in haar felgekleurde bloemetjesjurk, uitgerekend onder de letters 'Collection inspired by Beyoncé' en had meteen een binnenpretje. De passanten die haar geen blik waardig keurden, maakten het voor mij alleen maar interessanter. Ik was behoorlijk tevreden met deze vangst.

Pas bij thuiskomst ontdekte ik dat de foto nog bijzonderder was dan ik dacht. Ik had hier onbewust niets anders dan een uiterst zeldzaam natuurverschijnsel vastgelegd! Deze vrouw had drie benen! Naast de twee rode sloffen, hing een derde been met een voet in het verband. Een schape met vijf poten komt zo nu en dan voor, maar dit was uniek! Wat deed dat derde been daar? Kwam ze van de kermis? Zat er misschien een heel kind met één been onder haar rok? Was het een manier om haar beste beentje voor te zetten of was het een 'bedel-been' dat zorgvuldig naar voren geschoven kon worden om de zeligheidsfactor te verhogen?

Dat is het mooie van iets fotograferen dat je raakt: soms is het nog bijzonderder dan je dacht. En je ziet het alleen in je alleentje. ●